

Arrest

nr. 136 322 van 15 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van 5 september 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekster ter kennis gegeven op 23 september 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die *loco* advocaat Mr. T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, van Armeense nationaliteit, komt op 19 november 2001 België binnen en dient op diezelfde dag onder de naam G. een eerste asielaanvraag in. Op 17 januari 2002 beslist de adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 158.284 van 4 mei 2006 verwerpt de Raad van State de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 1 april 2008 dient zij, opnieuw onder de naam G., een tweede asielaanvraag in. Op 7 oktober 2008 wordt een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) genomen.

1.3. Op respectievelijk 5 februari 2010 en 15 juni 2011 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvragen worden op respectievelijk 30 september 2010 en 13 juli 2011 onontvankelijk verklaard.

1.4. Tussen 12 september 2008 en 16 juli 2012 dient de verzoekster verschillende aanvragen in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die allemaal een negatief gevolg kennen. Tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 14 maart 2013 waarbij de laatste aanvraag onontvankelijk wordt verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 136 321 van 15 januari 2015 worden deze beslissingen vernietigd.

1.5. Op 6 maart 2014 dient de verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwante in neergaande lijn. Zij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter. Daarin wordt zij verzocht om binnen de drie maanden de volgende documenten over te leggen om te bewijzen dat zij ten laste is van de refertepersoon: een attest van onvermogen uit het land van herkomst, bewijzen van financiële steun in het verleden, een bewijs van inkomen van de refertepersoon en een attest dat zij niet ten laste is van het ocmw.

Op 3 juni 2014 dient de verzoekster de volgende stukken in:

- drie stortingsbewijzen uit de periode maart-mei 2014;
- een attest van 6 maart 2014 van de gemeente Ararat dat zij in de gemeente Ararat geen eigendom of andere bezittingen heeft;
- een verklaring van het ocmw van Gent van 23 mei 2014 dat zij, A.M. en H.M. geen financiële steun ontvangen;
- een arbeidsovereenkomst tussen de refertepersoon en haar werkgever;
- inkomensattesten van de refertepersoon voor de periode van februari 2014 tot en met april 2014.

Op 5 september 2014 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster ter kennis wordt gegeven op 23 september 2014. De beslissing luidt als volgt:

"(...)In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 6.03.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1 ° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).'

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- attest van de gemeente Ararat (Armenië) dd. 06.03.2014 waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen heeft op het grondgebied van de gemeente Ararat. Niet alleen zegt dit attest niets over eventuele eigendommen van betrokkene buiten het grondgebied van Ararat, ook geeft het geen informatie over andere mogelijk bronnen van inkomsten van betrokkene (uitkering, ...). Het wordt dat ook niet in overweging genomen als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene
- drie stortingsbewijzen uit de periode maart - mei 2014: deze stortingen werden pas opgestart na de opstart van de huidige aanvraag gezinshereniging. Deze rekeninguittreksels tonen dan ook niet aan dat betrokkene financieel ten laste was van de referentiepersoon

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), gelezen in samenhang met artikel 1319 van het Burgerlijk Wetboek, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, het evenredigheids-, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"III.1.1. Volgens verweerster zou VERZOEKER die thans in het Rijk verblijft bij haar Belgische moeder (en vader) niet aantonen dat zij in werkelijkheid ten laste valt van haar moeder en vader dit omdat volgens verweerster :

- *Het Armeense attest van de gemeente ARARAT dat attesteert dat VERZOEKER aldaar geen eigendom noch bezit heeft, niet worden aangenomen als bewijs dat zij onvermogen is ;*
- *De stortingsbewijzen die aangeven dat zij geldelijke steun krijgt van haar moeder en vader en dit na de datum van de aanvraag op 06.03.2014 niet zouden aantonen dat VERZOEKER financieel ten laste is van haar moeder en vader ;*

III.1.2. Aangezien VERZOEKER op 06.03.2014 een verzoek tot machtiging tot verblijf heeft gericht aan verweerster via de gemeente GENT aangezien zij aldaar een gezin vormt met haar Belgische moeder en vader, dient in hoofde van VERZOEKER toepassing worden gemaakt van de artikelen 40bis en 40ter Vr.W. 15.12.1980 naar luid waarvan (eigen cursivering en onderlijning) :

'Art. 40bis.

[¹ ...]

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...] 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.

[...];

en

'Art. 40ter.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

[...]'

en dient verweerster na te gaan of dat VERZOEKER al dan niet te laste valt van de referentiepersoon zijnde haar moeder (en vader) met vast verblijf in BELGIE en BELG (moeder) en dient verweerster uiteraard op een redelijke en zorgvuldige wijze het door VERZOEKER aangeleverde bewijs dienaangaande beoordelen.

Verweerster dient in deze ook rekening te houden met art. 1319 BW en toepasselijkheid hiervan op alle geschreven stukken uitgaande van VERZOEKER aangezien het principe van de miskenning van de bewijskracht van akten geldt voor alle geschreven stukken (zie nuttig RvSt. Arrest nr. 208.945 van 16 november 2010).

Zodoende dient verweerster te aanvaarden dat het door VERZOEKER voorgelegde attest uit ARARAT – ARMENIE, waarvan verweerster de authenticiteit niet betwist in elk geval het bewijs oplevert van het feit dat zij aldaar geen eigendom of bezit heeft en kan zich verweerster niet dienstig beroepen op het feit dat dit attest niets zegt over het eigendom of bezit die zou kunnen hebben elders dan haar woonplaats in ARMENIE aangezien een dergelijk attest en nationaal kadaster zou veronderstellen hetgeen onbestaande is in ARMENIE.

Door dat verweerster afbreuk doet aan de bewijskracht van dit stuk van de gemeente ARARAT, schendt zij art. 1319 BW.

III.1.3. Daarenboven verwijt verweerster het aan VERZOEKER dat zij enkel stortingsbewijzen voorlegt van na 06.03.2014, hetgeen niet ernstig is.

Verweerster kent de verblijfsgeschiedenis in het Rijk van VERZOEKER en dient te aanvaarden dat de door VERZOEKER neergelegde stortingsbewijzen aangeven dat haar vader en moeder haar daadwerkelijk financieel bijstaan en dat voorafgaandelijk de aanvraag op 06.03.2014 haar ouders alhier dit ook deden maar dan in natura en via geldelijke ondersteuning rechtstreeks aan haar zonder dat dit werd gestort.

Verweerster dient aldus op een redelijke wijze de haar voorgelegde bewijsstukken beoordelen te meer VERZOEKER de bescherming van haar gezinsleven geniet onder art. 8 EVRM.

Verweerster doet dit niet zo dat de bestreden beslissing de arts. 40bis en 40ter Vr.W. 15.12.1980 schent gelezen in samenhang met art. 1319 BW en art. 62 Vr.W. 15.12.1980 houdende de materiele motiveringsplicht en tevens het evenredigheids-, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt en 8 EVRM."

3.2. In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop als volgt:

"In het enige middel roept verzoekster de schending in van artikelen 40bis, 40ter en 62 Vreemdelingenwet, van het evenredigheids-, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 EVRM.

Verzoekster stelt dat zij een bewijs heeft voorgelegd van de gemeente Ararat waaruit blijkt dat zij in Armenië onvermogen is, en dat zij eveneens stortingsbewijzen heeft voorgelegd die betrekking hebben op betalingen na de datum van indiening van de aanvraag, op 6 maart 2014.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de thans bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt uitgelegd waarom de bovenvermelde documenten niet volstaan als bewijs dat verzoekster ten laste is van de referentiepersoon.

Het document van de gemeente Ararat bevat geen informatie omtrent de eigendommen van verzoekster buiten de gemeente Ararat en geen informatie omtrent de mogelijke bronnen van inkomsten verzoekster.

Verzoekster stelt dat verwerende partij de bewijskracht van de buitenlandse akte schendt omdat zij niet aanvaardt dat het attest van de gemeente Ararat aantoont dat verzoekster onvermogen is.

Verwerende partij stelt vast dat er in casu geen sprake is van een schending van de bewijskracht van een buitenlandse akte, maar dat dit document enkel aantoont hetgeen daarin uitdrukkelijk wordt gesteld. De bewijskracht van een attest kan niet uitgebreid worden naar elementen waarop het attest geen betrekking heeft.

De stortingsbewijzen dateren van een latere datum dan de indiening van de aanvraag.

Verzoekster toonde niet aan dat zij voorafgaand aan de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon.

De ratio legis van artikel 40bis§2 eerste lid 3 Vreemdelingenwet is dat de bloedverwante in neergaande lijn ten laste is van de burger van de Unie, vooraleer hij een aanvraag tot gezinshereniging indient.

Verzoekster stelt dat haar ouders haar ook voorafgaand aan het indienen van de aanvraag steunden, maar dan in natura en door het geven van cash geld.

Verzoekster legt geen bewijzen voor dat zij voorafgaand aan de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon.

Zij roept verder de schending van artikel 8 EVRM in.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de „fair balance” -toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments suppléments-taires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. (zie RVV, arrest nr. 71.086 d.d. 30 november 2011).

Verzoekster toon niet aan ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

“Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. (...)

Een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM temeer niet in een verwijderingsmaatregel werd voorzien. (R.v.St., nr. 157.953 van 26 april 2006; R.v.St., nr. 130.936 van 30 april 2004)(R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

Bovendien moet er, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zich zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden. (RvV 9 februari 2010, nr. 38 367)

“Het recht op eerbiediging van het gezinsleven is niet absoluut en artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg.

Uit artikel 8 van het EVRM kan niet worden afgeleid dat een staat de verplichting heeft om de keuze van de verblijfplaats van een vreemdeling te eerbiedigen en een recht op gezinshereniging of verblijf op zijn grondgebied toe te laten”. (RvV 27 november 2009, nr. 34 993) zie ook: (R.v.St., nr. 99.581, 9 oktober 2001

“De toepassing van de Vreemdelingenwet staat het recht op gezinsleven geenszins in de weg maar heeft precies tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend.” (RvV 9 maart 2010, nr. 39 919) zie ook: (R.v.St, nr. 140.105, 2 februari 2005).

De bestreden beslissing is redelijk en is gesteund op een correcte feitenvinding.

Artikelen 40bis en 40ter Vreemdelingenwet werden correct toegepast.

Het middel is ongegrond.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40ter *iuncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging, aangezien zij onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.2. De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 40ter en artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Uit de samenlezing van deze bepalingen volgt dat de bloedverwanten in neergaande lijn van een Belg maar aanspraak kunnen maken op de gezinshereniging met deze Belg indien zij aantonen dat zij ten laste zijn van de Belg.

3.3.2.1. Te dezen had de verzoekster een attest voorgelegd van de gemeente Ararat van 6 maart 2014. Zij voert aan dat de verwerende partij de bewijskracht van deze akte miskent door zich te beroepen op het feit dat dit attest niets zegt over het eigendom of bezit dat zij elders in Armenië zou kunnen hebben, aangezien een dergelijk attest een nationaal kadaster zou veronderstellen, hetgeen onbestaande is in Armenië.

Het attest van 6 maart 2014 vermeldt dat de verzoekster *“in het dorp Ararat geen eigendom of andere bezittingen heeft (grond, onroerend goederen enz.)”*. Door te overwegen dat *“dit attest niets (zegt) over eventuele eigendommen van betrokkene buiten het grondgebied van Ararat”*, miskent de bestreden beslissing de bewijskracht van deze akte niet. Dit attest spreekt zich immers enkel uit over de eigendommen en bezittingen van de verzoekster binnen het dorp Ararat en levert dus enkel het bewijs dat de verzoekster aldaar geen eigendom of andere bezittingen heeft. Het bevat geen enkele aanwijzing, laat staan een bewijs, van (de ontstentenis van) enig bezit of eigendom buiten het grondgebied van Ararat. Een schending van artikel 1319 van het Burgerlijk Wetboek en de voorgehouden miskenning van de bewijskracht van deze akte kan derhalve niet worden aangenomen.

3.3.2.2. Waar de verzoekster van mening is dat de door haar neergelegde stortingsbewijzen van na 6 maart 2014 aangeven dat haar vader en haar moeder haar daadwerkelijk financieel bijstaan en dat voorafgaandelijk aan haar aanvraag haar ouders dit ook deden maar dan in natura, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en weerlegt zij de vaststelling van de bestreden beslissing dat *“deze stortingen (...) pas (werden) opgestart ná de opstart van de huidige aanvraag gezinshereniging”* en dat *“(d)eze rekeninguittreksels (...) dan ook niet aan(tonen) dat betrokkene financieel ten laste was van de referentiepersoon”* niet. Zij maakt hiermee geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden aangenomen.

3.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de

motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven op grond waarvan de gemachtigde tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten opgesomd. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.5. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. *In casu* laat de verzoekster in verband met artikel 8 van het EVRM slechts gelden dat de verwerende partij “*op een redelijke wijze de haar voorgelegde bewijzen (dient te) beoordelen te meer verzoek(st)er de bescherming van haar gezinsleven geniet onder art. 8 EVRM*”. Nu uit het voorgaande reeds is gebleken dat de verwerende partij bij de beoordeling van de door de verzoekster voorgelegde attesten niet onredelijk is tewerk gegaan, maakt de verzoekster met dit summiere betoog een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

4. Korte debatten

De verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN